

ЗОРНИЦА

ЕВАНГЕЛСКО
ПЕРИОДИЧЕСКО
СПИСАНИЕ.

ГОД. 6.

ЦАРИГРАДЪ, АПРИЛЪЙ 1870.

БРОЙ 4.

СТРАДАНИЯ-ТА ХРИСОВЫ.

“И сплетохъ вѣнецъ отъ трънѣ, та го наложихъ на главѣтъ му, и трѣстъ въ десницѣтъ му; и колѣничихъ прѣдъ него, та му ся поругавахъ и казувахъ: Радуй ся Царю Іудейскій.” Мат. 27: 29.

Истинный-тъ Христіанинъ никога не забравя страданія-та които прѣтърпѣ Господарь-тъ му за да отвори за него пътъ за въ вѣчного блаженство; но съ всичко това има особни врѣмена когато той обича да размышлява особено върхъ тойзи прѣдметъ, и така да влиза въ по живо съчувствува-

ніе на тѣзи чудеснѣ и непсказанѣ любовь Іисусовѣ.

Въ това врѣме на годинѣ-тъ когато въобще въ Христіанскій-тъ свѣтъ особно-то вниманіе на чловѣци-тѣ ся обраца къмъ тойзи прѣдметъ, добръ е всякой да испытува себе си за своето отношеніе къмъ това плачевно и душесъбудително зрѣлище което ни ся прѣдставя въ тѣзи таинственни и намѣстническы страданія.

За помощъ въ това испытваніе да попытамы себе си:

Каквы сѣ чувствуванія-та ни когато гледамы тогози въ когото нѣмаше вина, поруганъ, бѣенъ и прикованъ?

Само жалость ли и умиленіе усѣщамы че той неповинно страда? Исторія-та на свѣтъ-тъ е червена отъ пролѣвѣ-тъ кръвъ на много хыляды невинны лица. Въ кой вѣкъ и въ кой народъ и въ кое царство не ся е случавало невинно страданіе?

Само гнѣвъ ли и негодуваніе усѣщамы противъ неговы-тѣ мъчителы?

Възраждатъ ли ся въ насъ отмстителны чувства, че быхмы желали да истрѣбимъ отъ свѣтъ-тъ таквызи немилоствивы мъчителы? Ето Той Самъ съ послѣдне-то си дыханіе казва

“Прости имъ; не знаѣхъ що правятъ.” И въ сегашно-то врѣме нѣма ли на свѣтъ-тъ сега живы мнозина чловѣци които сѣ отъ тѣзи мъчителы по зли? Евреи-тѣ поругатели които сплетохъ вѣнецъ отъ трънѣ и го наложихъ на онѣзи божественнѣ гла-

въ; онѣзи нискы богохулители които

му удряхъ плесници, онзи Римлянинъ воинъ, който съ копіе прободи святи-тъ му ребра и онзи които съ клеты-тъ гвоздіе приковали на кръсть-тъ негово-то свято тѣло, тѣзи ли сж най грѣшни-тъ злодѣйци и най силни-тъ богопротивници отъ всички които до сега сж живѣли по свѣтъ-тъ? Не сж.

Тѣ ли бѣхъ причина на Неговъ-тъ смърть? Не знаемъ ли че има нѣкои които "распѣивать второй пѣть въ себе си Сына Божія и опозоривать го?" Не сж ли такѣвыи по достойны за осажденіе като сгрѣшавать противъ повече свѣтлинъ?

Но въ какво ся отличава тази смърть отъ всякъ другъ? Въ какво ся отличавать тѣзи страданія отъ страданія-та на всички-тъ други? Само единъ отговоръ има. Тойзи е: Тѣзи страданія и тази смърть бѣхъ *напѣстнически*, т. е. Той който така неповинно пострада бѣше *напѣстникъ* нашъ и въ наше-то мѣсто пострада. Славный-тъ Сынъ Божій, който не знаеше грѣхъ, обезслави ся, прія рабій зракъ, покори ся на законъ-тъ, прѣтърпѣ мѣченіе, поруганіе, біеніе и смърть въ наше-то мѣсто; насъ да освободи отъ грѣхъ и отъ вѣчнъ смърть.

Осѣщамы ли сега че за насъ быде Той прикованъ, че наши-тъ грѣхове го приковахъ тамъ, че негова-та душа стаиъ жрѣвоприношеніе за наши-тъ грѣхове и чрѣзь неговы-тъ язвы ный принмамы исцѣленіе, и че само чрѣзь силъ-тъ на това доброволно и вседостаточно и ствѣршенно жрѣвоприношеніе можемъ да имамы надеждъ за животъ вѣченъ? Ако не усѣщамы това то не можемъ да разумѣваемы отъ тѣзи страданія нищо повече отъ колкото можехмы да ся научимъ отъ всякъ другъ невиннъ смърть.

Дано бы далъ Богъ благодать-тъ си на всякого който чете това, така да влѣзе въ тайный-тъ смыслъ на тѣзи напѣстнически смърть, щого като Тома да извика къмъ Спасителя, "Господи мой и Боже мой." Когато ся споменува за страданія-та Христовы, дано бы казалъ въ себе си всякой единъ: "Ахъ душе моя! За тебе пострада Той; мои-тъ грѣхове сж които го приковахъ на кръсть-тъ." И когато са чува радостно-то поздравеніе "Христосъ въскресъ," души-тъ ни нека отговарять: "Воистинну въскресъ," и нека ся стараемъ да бждемъ

чрѣзь силъ-тъ на неговъ-тъ благодать въскрѣснѣты съ него наедно, и нека търсимъ чрѣзь вѣржъ въ него онова горно блаженство дѣто Той вѣчно сѣди отъ десно на Бога Живаго. (Кол. 3; 1.)

ПАТѢШЕСТВІЕ ВѢТРЪ ВЪ КЪЩИ.

Отдѣленіе Второ.

(Послѣдованіе отъ брой третій)

Както искусни пѣлници испытывахмы въздухъ-тъ, и топлинъ-тъ, и вѣтрица-та на мѣсто-то прѣзь което пѣтуваемы; а сега нека испытывамы животны-тъ.

Отъ *мухы-ты* които гы имало толкозъ много прѣзь всичко-то лѣто, само едничка останъ въ стаиъ-тъ ги, като за споменъ отъ хубавы-тъ лѣтны дни: тя сега хвърка безъ страхъ и става ни гостъ всякой день като смы при трѣпѣжъ-тъ. Тя има едно тепло мѣсто при собжъ-тъ и никой не мысли да ѣж испжди, защото отъ неѣ поврѣда нѣма. Сега като е станжла гостъ въ къщж-тъ, любопытно е да знаемъ нѣщо за неѣ и за прѣдшній-тъ ѣ животъ.

Тази наша муха е отъ еднъ добрж *фамиліѣ*, защото тя е излѣзла отъ градинъ-тъ, а отъ тамъ ся производять най-добры-тъ произведенія. Майка ѣ истиннъ живѣла въ яхъръ-тъ и като нѣмала друго по добро мѣсто, положила яйца-та си въ торшето. Яйца-та ѣ бѣхъ на число осмдесеть. Една добра кокошка сноси само по едно яйце на день, а пакъ колко ѣ хвалять за прилѣжаніе-то ѣ! Но единъ четвѣртъ часъ стига за мухъ-тъ да снесе осмдесеть-тъ си яйца. Малко врѣме послѣ, тѣзи яйца бѣхъ изнесени съ торъ-тъ наедно въ градинъ-тъ и тамо слѣдъ 24 часа наша-та муха бѣше затворена въ еднъ чрепункъ подъ видъ на еднъ малкъ *ларвж*, жълтавъ, гладкъ и свѣтлж.

Щомъ излѣзнъ тя изъ яйце-то и захванъ да промысли за себе си, и да ся храни непрѣстанно деня и ноця. Онова което тя испояде не ся е виждало тѣрдѣ сладко или охотно на други, но тя намѣри въ него сладость и добы отъ него силъ.

Они-тъ ѣ не помагахъ ѣ въ това, защото тя ся скриваше отъ видѣло-то окръжена отъ седмдесеть и деветь-тъ свои сестры които всички работехъ съ еднъ подобнъ ревность.

Главичка-та ѝ раздѣлена на срѣдъ носи два малки рога. Вжтрѣ въ уста-та ѝ двѣ малки куки (ченгелчета) черны служатъ за да раскъсва и да сдѣвува хранѣ-тѣ ѝ. Ставы-тѣ (като халкии) на снагѣ-тѣ ѝ служатъ вмѣсто крака, и като ся отпуща и пакъ ся събира или ся свива, може така да промѣнява мѣсто-то си.

При това още има и малки червеникавы дупки между тѣзи алкичета чрѣвъ които тя дыха.

За единъ челоуѣкъ додѣ да достигне пълный-тѣ си възраст трѣбватъ повече отъ двадесетъ години врѣме; но тази ларва на мухѣ-тѣ толкози прилѣжно ся храни щото въ четринадесетъ дни тя достигва пълный-тѣ си възраст. Право е тука да кажемъ че съсъ всичко това мѣрка-та ѝ не е повече отъ длѣжинѣ-тѣ на нектѣ-тѣ на малкѣй-тѣ ни прѣстъ. Като е достигнала до тойзи степенъ въ животь-тѣ ларва-та прѣстанва да яде и лѣжи мирна; сѣщо правятъ и сестры-тѣ ѝ, колкото сѣ останали живы и не пзядени отъ ларвы-тѣ на буболечкы-тѣ или други пѣкой тѣхвы врагове. Едвамъ една четвърта часть е можла да прѣмине тѣзи първы примѣдїя на кратко-врѣменный-тѣ си животь.

Въ това врѣме тя ся приготвя да ся промѣни въ *красалида*, сирѣчь отъ червей да стане муха. Но ето единъ новъ врагъ ся яви, една смъртоносна пчела, много дребна, черно-зелена, и покрита съ една косматѣ покрывкѣ и носи едно остро и страшно жило. Тойзи хытръ врагъ ся спуща врѣвъ тѣзи безсилны червей и гы пробоща съсъ жило-то си право въ коремъ-тѣ между алкичета-та и сноси тамъ едно малко яйце. Пакъ отъ туй яйце подирѣ врѣме излѣзва единъ твърдѣ малкѣ червей който изядва ларвѣ-тѣ живѣ, на коуж-то тѣло-то е му служило за люлкѣ.

Тази хытра пчела ако и да е много малка прави толкозъ пагубѣ, че вѣроятно тази наша муха е единчка-та отъ всички-тѣ сестры, която ся е отървала отъ това страшно убійство. Но тя ся не грижи за това и не мысли за жалостикѣ смъртъ на сестритѣ си. Бѣлата и меката ѝ кожа потъмнѣва ся и става червеникава, очитѣ ѝ не гледатъ вече, уста-та ѝ не ядѣтъ; загубихѣ ся.

Колко-то по корава става бубата тол-

козъ повече ся свива и ся скъсѣва и толкозъ скратени сѣ краищата щото прилича на едно фуниче. Вижда ся като мъртва, но подѣ тѣзи покрывкѣ работи непрѣстанно и слѣдъ четринадесетъ дена, съвершенната муха, дига прѣдно-то капаче на черупкѣ-тѣ си. Най напрѣдъ ся подава глава-та съ двѣ-тѣ си голѣми очи, и едно-то и друго-то око е съставено отъ нѣколко стотинны малки очи които сѣ шестоугълни. (както дупки-тѣ въ меденъ сотъ.) (*) Послѣ излѣзватъ и крила-та, свити и загъвани сѣщо както крила-та на пеперудѣ-тѣ когато излѣзва изъ пашкуль-тѣ. Скоро ся развиватъ и ся расперятъ, и за малко врѣме ставатъ готови за хвърканіе. (слѣдува).

Особно прѣпорѣчваемъ горно-то описаніе на всички-тѣ си читателѣ млади и стари. За жалость не смы по настояше свабдени съ нужды-тѣ фигуры за по ясно-то прѣставяніе и обяняваніе на тойзи любопытенъ прѣдметъ, но увѣрени смы че който чете тѣзи описанїя отъ Пхтешествіе-то вжтре въ къщи, ще му ся побуди силно желаніе да знае повече за чудесны-тѣ дѣла на Всеумудрый-тѣ Създателъ. Баща-та и майка-та които искатъ въ сѣщо-то врѣме и да зальгатъ и да ползуютъ дѣца-та си нека имъ купятъ единъ малкѣ *микроскопъ* чрѣвъ който да испытватъ безбройны-тѣ красоты, и чудесны-тѣ устройства които ся намѣрватъ въ природѣ-тѣ. А. Л.

СЛОВА ЗА ДѢЦА-ТА.

Слово второ.

Блаженъ ози челоуѣкъ който притърпява искушеніе.
Пос. Іаков. 1; 2.

Въ тойзи свѣтъ всицца имамы много искушенїя или испытїя. Животь-тѣ ни е съставенъ отъ тѣхъ. Щомъ ся научимъ да распознаваме деснѣ-тѣ си ракѣ отъ лѣвѣ-тѣ захващатъ испытїя-тѣ ни, и ще слѣдвамы да стоимъ на испытї додѣ смы живи. Когато Създателъ-тѣ тури Адама и Евѣ въ Едемскый-тѣ Рай, той гы тури на испытї, даде имъ единъ законъ или едно повѣленіе да го пазятъ. Това повѣленіе тѣ прѣстъпихѣ. Ако бѣхѣ послушали заповѣдано-то, станѣли бы бла-

*) Въ мажско-то сѣ по голѣми, и по близу сѣ едно-то до друго-то, отъ колкото сѣ въ женско-то. Но онова кое-то е още по чудно е че мухата освенъ тѣзи двѣ многосложни очи, има още три на срѣдъ въ чело-то си наредени въ тригълника, като три черви маргарити.

жени. Не послушахъ, не прѣтърпѣхъ, и тѣй Богъ ги исключи изъ Рай.

Така и ний ся испытывама чрѣзъ Божии-тѣ повѣлѣнія. Богъ ни заповѣдва да почитама и да слушама родители-тѣ си. Заповѣдва ни да вардимъ Святахъ-тѣ Недѣлѣжъ, да не крадемъ, да не говоримъ пошържни или Богохулны думы, да не лъжемъ и да не правимъ други таквызи лошы работы. И всякой день въ животь-тѣ си, на испытъ смы да ли опазвама тѣзи заповѣди или ги прѣстѣивама.

Така и когато четемъ въ Евангеліе-то че Богъ ни заповѣдва да ся покаювама, да обычама Него и да Му слугувама, тѣзи Неговы заповѣди ставатъ испытъ за насъ. Ако сърдечно и искренно ся покаемъ и повѣрвама и прѣдадемъ сърдцата си на Господа Исуса, тогазъ ний тойзи испытъ прѣтърпѣвама, и смы блажени. Ако не направимъ тѣй не смы блажени.

На примѣръ, вы сте ученици въ едно добрѣ наредено училище. Закони-тѣ и наредбы-тѣ на това училище правятъ единъ испытъ за васъ. Единъ отъ тѣзи закони казва тѣй: «По врѣме-то на уроцы-тѣ, запрѣтено е за единъ ученикъ да говори на другий», Другъ единъ законъ е: «Запрѣтено е за нѣкой ученикъ да излѣзе додѣ не земе волюкъ отъ учителя.» Да речемъ сега, че единъ отъ съученицы-тѣ ти казва на тебе; «Ела да излѣземъ малко вѣнъ безъ да ны види учитель-тѣ.» Това е за тебе единъ испытъ, едно искушеніе. Ако станешъ, та излѣзешъ съ туй момче не прѣтърпѣвашъ искушеніе-то. Ако ли сѣдишь и не рачишь нито да говоришь съ него, то прѣтърпѣвашъ искушеніе-то, и ще приемешъ награждъ.

Дѣто казва Евангеліе-то: «Блаженъ онзи чловѣкъ който прѣтърпѣва искушеніе», то не ще да каже че е блажено нѣщо да бѣдемъ въ искушеніе; нѣ че когато ни става искушеніе да направимъ нѣщо не право и прѣтърпѣвама искушеніе, сирѣчь не склонявама на зло-то, че това е блажено нѣщо, и чловѣкъ-тѣ който тѣй прави, блаженъ е.

Сега искамъ да ви справѣжъ че има три нѣща които спечалвама когато прѣтърпѣвама искушеніе.

Перво-то нѣщо което спечалвама като прѣтърпѣвама искушеніе е СИЛА.

Ако искате тѣло-то ви да пораснува и да бѣде здраво и яко, трѣбва доволно да ся разхождате или да работите вѣнъ на чистый-тѣ въздухъ. Вмѣсто да правите това, ако сѣдите все затворени въ кѣщи, можете да живѣете но ще бѣдете слаби и болнави и не способни за никакъ работѣ.

Едно младо дърво ако ся тури въ нѣкой кѣтъ въ кѣщѣ-тѣ, дѣто нѣма ни вѣтръ ни студъ, нѣма никога да стане голѣмо и яко дърво. Но гледайте голѣмый-тѣ онзи дѣбъ който стои тамъ на горѣ-тѣ. Дѣждь-тѣ пада на него, слѣнце-то го грѣе, вѣтрове-тѣ го расклащатъ. Колкото по силно вѣе вѣтръ-тѣ толкози по дълбоко слѣзватъ онѣзи корени, и по яко става дърво-то. Така и за насъ добрѣ е когато имама искушенія и ги прѣтърпѣвама; защото чрѣзъ това ставама силни за да правимъ добро-то и да противостоимъ на зло-то.

Гледайте сега животописаніе-то на двѣ момчета които бѣхъ различно възпитани. На първо-то момче име-то было Карлъ Б. Родители-тѣ му были много богати но не много умни. Тѣ мыслили така да го отхранватъ щото да нѣма нищо въ животь-тѣ му да го отекчава. Като было малко дѣте не бывало бавачка-та да го изнесе вѣнъ отъ кѣщи, да не бы да го удари студений-тѣ въздухъ. Хранили го съ млѣко и съ кашѣ, още като было доста голѣмо момче, да му ся не поврѣдятъ жѣби-тѣ отъ печенъ хлѣбъ. Съсъ студенъ водѣ не го омывали, защото плакало. Съ други момчета не бывало да играе да не бы да го поврѣдятъ. Не бывало да тича да не бы да падне, страхъ ги было да го пращатъ на училище-то, да не бы да го докачатъ други-тѣ дѣца. Всякъ ноцъ майка му го туряла да спи и го покрывала съ товлы фланелы да му не бѣде студено. Всякъ сутринѣ давали му кафе-то му въ завивкы-тѣ безъ да стане отъ легло-то. До осмнадесетъ годишенъ възраст, други го мыяли и други го облачали, за да ся не умори той отъ трудъ-тѣ.

Съ таквъжъ отхранѣжъ какъвъ юнакъ станѣлъ тойзи Карлъ Б? Лице-то му было бѣло като чаршафъ, слабъ като малко дѣте, глупавъ като скоть, нищо и никакъвъ единъ чловѣкъ. Безопытенъ былъ; не стоялъ на испытъ; не прѣтърпявалъ

искушенія, и така не пріялъ силж. Въ младый-тъ си възрасть умрѣлъ отъ безсиліе. Прилично бы было ако бы написали надгробный-тъ му камыкъ: "Убитъ чрѣзь добро-то на пріятели-тъ си."

Гледайте сега животь-тъ на друго-то момче. Име-то му бѣше *Авраамъ Линколъ*. Родители-тъ му бѣхж сиромаси и пѣмахж срѣдства да го пратятъ на училище-то. Той принуденъ былъ да работи щомъ пораснѣлъ малко. Помогнѣлъ на бащж си да направи колибж-тж въ коиж-то живѣлм. Самъ цѣпилъ и дѣлалъ коловетѣ и дърва-та за огады около бащины-тъ си нивя. Натоварилъ ладіжъ съсъ земледѣлчески произведенія; самъ ихъ управлялъ и слѣзлъ по рѣкж-тж Мисисипи за да тргува. Това было тежка работа, и той ся намѣрвалъ въ много лошы дружина отъ развратены человекы. Много испыти ималъ, но добрѣ устоялъ; много искушенія го нападали; но той гы прѣтърпѣвалъ всичкы. Искушавали го да ся навикнува да пѣнствува, да говори срамотны и хулны думы, да не варди Святж Недѣльж и да прави много други лошы работы. Но той противостоялъ на всичкы тѣзи искушенія. Тоя былъ всякога честенъ, истиннолюбивъ и трезвенъ, и съ прилжаніе ся стараялъ да допълни ученіе-то отъ кое-то чрѣзь сиромашество былъ лишень. Така чрѣзь четеніе той сполучилъ да събира доста много ученіе и понятіе върхъ разны прѣдметы. Прочиталъ съ вниманіе Свято-то Писаніе. Боялъ ся Богу и Му ся молилъ за помощъ. Слѣдъ врѣме станѣлъ Авокатъ, (законникъ), *честенъ* Авокатъ, и държалъ и защищавалъ право-то. Избралъ го народъ-тъ за прѣдставитель въ Държавный-тъ Свѣтъ. Растнѣлъ силенъ въ тѣло-то, силенъ въ умъ-тъ, силенъ и въ душж-тж. Силенъ былъ да прѣтърпѣва искушеніе, силенъ за да противостои на зло-то и силенъ за да извършва право-то. Найсетифъ народъ-тъ го избралъ за прѣдсѣдатель на Съединены-тъ Държавы, въ Америкж. Прѣзь четири години найстрашный-тъ междоусобень бой тамъ въ онѣзи държавы, той държалъ тойзи върховень чинъ и управлявалъ онзи народъ. Въ всичкж-тж исторіж на онзи народъ не е имало таквозь врѣме когато длжности-тъ на владѣтеля съ были толкози тежки и испыти-тъ и искушенія-та на тойзи

высокъ чинъ толкозь силни колко-то были по онова врѣме. Но Линколъ не изнемощѣлъ, не склонилъ, не ся поклатилъ. Той чрѣзь испыты станѣлъ былъ силенъ като исполнилъ да стои подъ тойзи тежкж товаръ. Староврѣменни-тъ Еллини имахж баснь за одного исполнина *Атласа*, който подпиралъ свѣтъ-тъ съ плещы-тъ си. Четири години врѣме Линколъ былъ като Атласъ, та подпиралъ да речемъ съсъ широко-тъ си плещы правителство-то на Съединены-тъ Държавы.

"Блаженъ онзи человекъ който прѣтърпѣва искушеніе." Първо-то нѣщо кое-то спечалвамы чрѣзь това прѣтърпѣваніе е *сила*. (слѣдува.)

МАЛКЫЙ-ТЪ ВАШИНГТОНЪ.

Когато знаменитый-тъ Вашингтонъ бѣ дѣте, баща му единъ день приготвилъ едно мѣсто въ градинж-тж и безъ да има дѣте-то извѣстіе за това той посѣялъ тамъ въ мекж-тж пѣрстъ нѣкаквы дребны сѣмена така наредъ щото съ тѣхъ да напише име-то на дѣте-то **ГЕОРГЫЙ**.

Минjali сж нѣколко дена и една сутринж малкый-тъ Георгій тичешкомъ влѣзнулъ въ кящж-тж и съ голѣмо събузденіе извикалъ "О тате! тате! ела самъ скоро да видишь нѣщо." Таквозь нѣщо дѣто никога не си видѣлъ."

Старый-тъ като угадилъ що е дѣто е открылъ сынъ му, далъ му ржкж-тж си да го заведе въ градинж-тж и да му покаже чудо-то. Георгій безъ да каже думж завелъ го до мѣсто-то и посочилъ съ пѣрстъ къмъ земѣ-тж дѣто ся виждаше ясно исписано съсъ зелены буквы (отъ трѣвж) име-то Георгій Вашингтонъ. Таквозь чудно нѣщо видѣлъ ли си нѣкога, тате?

— Наистиннж чудно е, Георгіе.

— Ама, тате, кой го направи тамъ?

— Кой ли го направи? Може отъ само себе си да е дошло.

— Не, не, тате! То не може да бѣде никога.

— Отъ дѣ знаешь че не може?

— Ама, тате, видѣлъ ли си нѣкога име-то на нѣкого така да изникне изъ земѣ-тж?

— Таквозь нѣщо може да е ставало безъ да си го видѣлъ ты.

— Така, тате, но какъ могѣтъ тѣзи трѣвы така да изникнѣтъ щото да пра-

вятъ мое-то име и то на пълно безъ да ся изостави нито една буква, и всички-тъ букви пакъ толкози право наредени и отъ горѣ и отъ долу. Не бива да казвашъ че това случайно станж или че само отъ себе си е дошло тѣй. Нѣкой го е направилъ тѣй. Да не бы, тате, ты самъ да си го направилъ само да мя уплашишь."

Баща му ся усмихналъ и реклъ: "Добрѣ си угадилъ, сыно. Азъ го направихъ, но не да тя уплашж, но да тя научж единъ урокъ, заради Всемогущаго Бога и Неговы-тъ дѣла.

— Но, тате, дѣ е Богъ? Азъ не съмъ го видѣлъ още.

— Не си го видѣлъ, но Той е тука. Той е всякога при тебе. Ты не видѣ мене когато направихъ това, но сега като видишь име-то си така хубаво написано съсъ зелены буквы знаешъ че трѣба да съмъ былъ азъ тука.

— Така, тате. Азъ знаяхъ че си былъ ты тука.

— Добрѣ, както не можешъ да вѣрвашъ че тѣзи наредены буквы така сж станжли отъ себе си или отъ случай, така нѣма и да вѣрвашъ че тойзи свѣтъ съ толкози милионы нѣща наредены и приспособены за твое-то добро, че тѣ сж станжли отъ себе си или отъ случай. Виджъ каквы очи имашъ, съ които да гледашь хубости-тъ на свѣтъ-тъ, какъвъ носъ имашъ, за да мирншень благоуханны-тъ цвѣтя, каквы уши имашъ, съ които да слушаешь сладкы гласове, и каквы уста имашъ за да папашъ хлѣбецъ-тъ си, и хубавы зѣбы за да го дѣвчешъ. И таквызи рѣцъ, за да държишь игралкы-тъ си, и хубавы малкы нозѣ, за да тичашъ вредъ.

И послѣ когато мое-то момченце е тичало много и ся е уморило, и си е легнѣло и майка му го люлѣе и му нѣе хубавы пѣсни, той заспива сладко и на утринь-тъ пакъ искочва весело и яко като яре за игрж.

И като гледа долу въ водж-тъ и вижда тамъ пестры-тъ и сребърны-тъ рыбы за него, и гледа горѣ въ дървета-та и вижда ябълкы-тъ, крушы-тъ, сливы-тъ и прасквы-тъ и много други оwoцѣ за него, и къдѣто и да гледа мое-то момченце вижда всичко уредено споредъ неговы-тъ потребности: извори-тъ съ прѣснѣ, студенж водж за него да пие, дърва

за огнь-тъ му за да ся грѣе когато му е зима, хубави коніе за да гы ѣзди, якы волове да работятъ за него, кравы да му даватъ млѣко, пчелы да му бержтъ медъ, и ягнета да му даватъ мекж вълнж за дрѣхы-тъ му! Всичко това като гледа мое-то момченце ще ли да може нѣкога да мысли че всячко това отъ само себе си е дошло и отъ случай е станжло тѣй?

БЕЗВѢРІЕ-ТО ВЪ ВРѢМЕ НА БѢДЖ.

Забѣлжжително е че безвѣріе-то, това злочесто състояніе на умъ-тъ, владѣе повечето въ умове-тъ на млади-тъ, и най голѣмо вліяніе има грѣхъ чловѣка, когато околъ него ся вижда всичко пріято и безопасно. Врѣме-то когато смъртъ-та ся вижда най далечъ, а благости-тъ на животъ-тъ въ най желателно състояніе, земны-тъ красоты въ най великолѣпно облѣкло, тогазъ безвѣріе-то ся вижда най желателенъ другаръ и удовлетворително убѣжденіе. Но щомъ ся появи нѣкоя буря на злощастіе, и частъ-тъ на смъртъ-тъ приближж, тогазъ безвѣріе-то губи всякъ дирѣж на желаностъ и удовлетвореніе, и ся явява мжчителенъ врагъ на безвѣрно-то сърдце. Редко ся срѣща бѣлоглавъ старецъ да исповѣдва че е безвѣрникъ, а още повече безвѣрни изразяванія въ чловѣкъ окруженъ въ страшны бѣдствія, или при ударъ-тъ на смъртъ-тъ.

Самый-тъ Вольтеръ—безвѣрникъ-тъ на безвѣрници-тъ-когато усѣтилъ че смъртъ-та е при врата-та, и че не може да ся освободи отъ неѣж съ никое земно посредничество, въ ужасно отчаяніе начинѣлъ да проklinжъ день-тъ на рожденіе-то си и дѣло-то на животъ-тъ си. А още по добрѣ ся описва характеръ-тъ на безвѣрно-то сърдце въ случай на опасностъ въ слѣдующе-то любопытнo приключеніе.

Настанжло бѣ врѣме въ което ся свършватъ училищны-тъ испытанія,—когато ученици-тъ пріиматъ свободж за отпочиваніе. Въ единъ отъ тѣзъ свободны сутринны нѣколко пълновъзрастни ученици рѣшили да направятъ единъ морскж расходкж. Пристигнажли рано при крайморіе-то, влѣзли въ единъ малкж корабъ и ся упѣтили къмъ желаемж-тъ посокж. Врѣме-то было едно отъ най пріятны-тъ, — слнце-то ся было вече появило на Истокъ съсъ славж-тъ на день-тъ; а пакъ

морска-та тишина и синій-тъ небесклонъ докарвали зрителя въ най живо очарованіе.

Съ такъжъ картинкѣ окръжени всички были въ крайно увеселеніе. Тогазъ единъ по вліятеленъ между охъ станълъ съ бързость, отишелъ на по отворено мѣсто и повыкалъ вси-тъ да ся съберать при него. Тъ ся приближили, и той като хвърлилъ шапкѣ-тъ си долу начнълъ съ най догическо краспорѣче: "Пріятели, видите ли всичко-то това величественно естество, всичко-то това случайно го е довелъ въ сществованіе, то не е направено отъ единъ Творецъ. Нѣма Богъ, нито пакъ Божественно Откровеніе. Утроба-та е начало-то на всякой челоувѣкъ, а гробъ-тъ е свършкѣ-тъ му. Нѣма другъ свѣтъ, нито садъ, нито вѣчностъ. Да ядемъ прочее и да ся веселимъ, зашто-то утрѣ ще умремъ и прч. Въ тѣжъ неговъ бѣсѣдъ, всички были до сущъ занесени, и не забѣлжили че чернъ облакъ начнълъ да покрыва небеснѣ-тъ красотѣ, и морскытъ воды да ся надигать въ негодованіе. Слѣдъ малко страшна буря начнѣла да приближава корабецъ-тъ, и слушатели-тъ побѣгнѣли да ся скрѣжтъ отъ невидимый-тъ гнѣвъ. Безстрашливый-тъ Риторъ като видѣлъ че буря-та става по страшна и по страшна и че корабъ-тъ бѣдствува на разрушеніе, като гледалъ морскѣ-тъ свирѣпость и слушалъ небесный тѣ грѣмъ, уловенъ отъ страхъ и отъ съвѣстно обличеніе, припозналъ че въ всичко-то това дѣйствува рѣка-та на едно Всесилно сщество. Паднѣлъ на колени-тъ си, и съ высокъ гласъ исповѣдалъ безуміе-то си, и просилъ отъ Бога милость и освобожденіе. Пріятели-тъ му съ очудваніе гледали чудно-то му това поведеніе, и отъ тогазъ начнѣли да гледать безвѣріе-то въ по истинно-то му облѣкло. **Ив. А. Т.**

ИДИ ПРИ МРАВКѢ-ТѢ.

Малкый мой читателю, въ шестый-тъ стихъ на шестѣ-тъ главѣ отъ Притчъ-тъ четемъ, "Иди при мравкѣ-тѣ, о лѣнивѣ; разгледай пѣтица-та ѱ, и стани мудръ!" (Прит. 6; 6.) Лѣнивъ, както знаешъ, е мъжъ или жена, или дѣте което не обыча да чете или да върши никаквѣ работѣ; по обыча да спи или да сѣди праздно всякый-тъ день. Мыслишь

ли да си станалъ пріятель съ нѣкого отъ тѣхъ? Важъ сега що говори Свято-то Писаніе да направи лѣниый-тъ. Заповѣдва му да отиде при мравкѣ-тѣ, и да "изгледа пѣтица-та ѱ," което значи да разгледа и види що прави тя. Видѣлъ ли си нѣкога мравкы-тъ, когато ся упражняватъ въ работаніе-то си. Това ще ти даде много благопріятно упражненіе за половинъ часть въ нѣкой лѣтенъ день. На нѣкой мѣста можешъ да видишь малкы мравкыны гнѣзда толко близу едно при друго штоо мъчно можешъ да ходишь да негы стѣпчешъ. И можешъ да найдешъ другы мѣста дѣто нѣма толко много гнѣзда, но дѣто мравинярници-тъ сж много по голѣми. Толко сж голѣмы штоо обымать доволно разстояніе; но или сж малкы или голѣмы тѣзи малкы твари непрѣсѣкновено работять. Наведи ся и разгледай какъ работять тѣ! Ще видишь едно малко насѣкомо което пълзи на напрѣдъ толко скоро колкото може да ходи съсъ зърно пѣсѣкъ въ уста-та си, голѣмо колкото главѣ-тъ му. Не ся спира да си почини; но тутакси като занесе зърно-то си и го сложи въ влагалище-то на мравинярникъ-тъ, тутакси отива за друго зърно. Можъ да гы гледашь всякый-тъ день, и никогы нѣма да гы видишь лѣнивы.

Видишь ли зашто Богъ казва на лѣниый-тъ да отиде и да изгледа малкы-тъ мравкы? Кога гы види че ся упражняватъ толкозъ, да ся засрами че той е празденъ и да ся научи да е мудръ и прилежливъ въ всичко каквото прѣдприима да върши. А види ми ся невѣроятно, че той бы можалъ за напрѣдъ да търпи да е бездѣльникъ, като види трудолюбіе-то на мравкы-тъ. Мравкы-тъ ся видять че сж много благополучны, и вѣрвамъ че това ся случава отъ туй зашто тѣ ся трудять много. Богъ не е турилъ никого на този свѣтъ да е бездѣльникъ. Още и дѣца-та трѣба да работять. И тѣ имать нѣщо да направять. Вѣтрѣшность-та на единъ мравинярникъ е много любопытна, но не е лесно да ѱ изгледа нѣкой безъ да развали всякѣ-тъ направѣ, коѣто малкы-тъ насѣкомы съ толко трудъ сж направили. Има единъ видъ мравкы въ топлы-тъ климаты, които градыть мравинярници-тъ си высокы единъ челоувѣческый растъ (бой) не отъ пѣсѣкъ, но отъ единъ видъ глинѣ, имать многочи-

сленны стайчки или отдѣленія, и много обыкаятелчы входове които водятъ отъ еднѣ-тѣ странѣ къмъ другѣ-тѣ. Всичко това става, както говори Писаніе-то, "безъ началникъ, безъ настоятелъ или управитель." Мравки-тѣ ако и да нѣматъ нѣкого да ги оправа за да вършатъ работѣ-тѣ си, Богъ имъ дава такова остроуміе каквото дава на пчелы-тѣ за направѣ-тѣ на ули-тѣ на които толко често ся чудимъ. Всички-тѣ дѣла Божии сѣ много чудны.

ГУТТА-ПЕРКА.

Гутта-Перка е дърво отъ което изваждатъ вещество твърдѣ полезно за много потрѣбы на челоуѣка. Това вещество ся выка Гутта-Перка и има листіе, цвѣтъ и плодъ.

Рѣчь-та Гутта е Малейска и значи смоля, а рѣчь-та Перка е име-то на дърво-то, което производи тѣзи смоля.

Това вещество толкозь полезно събира ся по слѣдующій-тѣ начинъ : правятъ надрѣзъ на трупъ-тѣ (пнь-тѣ) на дърво-то, както обыкновенно правятъ опѣзи що събиратъ смоля-тѣ отъ боріе-тѣ, и подъ надрѣзъ-тѣ иматъ сѣдъ въ който тече смола-та.

Гутта-Перка-та естествено има краскѣ бозавѣ и прилича на коравѣ кожѣ ; а повърхность-та ѝ става много лъскава и много твърда, за то пріима всякаквы краски, позлатенія и прч.

Гутѣ-перкѣ-тѣ употрѣбаватъ въ много и разны потрѣбы, като з. п. правеніе на скорны (ботушы), на трубы отъ разны голѣиины, на върски, ремени, бичове, върви, горни дрехы, чашы, таблы, шапки, сепеты, влагалища за часовници, влагалища за олово (коршумъ), мастилници и прч.

Изначала иждивеніе-то ѝ было много малко и ся ограничавало само между учены-тѣ ; но като умножили приспособяваніе-то ѝ въ разны потрѣбы, търсеніе-то ѝ нараснало много и сега ся иждивяватъ всякѣ годинѣ милионы омы.

Въ другъ листъ ще опишемъ начинъ-тѣ, споредъ който отъ неработенѣ-тѣ гутта-перкѣ ся правятъ чрѣзъ художество-то много и красны нѣща които сѣ потрѣбны не само за ползѣ но и за украшеніе.

Колко е прѣдусмотрителный и благъ Създателъ-тѣ нашъ въ създапіе-то на

това дърво ! но не ся сумнѣваемы че мнозина отъ опѣзи които сѣ посѣтили гѣ-стацы-тѣ на гутѣ-перкѣ прѣди да открьѣтѣ ползѣ-тѣ отъ неѣхъ, може да ся рекли въ себе си, за какво сѣ тѣзи дърва, които нито за горѣніе, ни за друго нѣщо сѣ полезны ?

"И видѣ Богъ всичко онуй, което направи, и ето бѣ твърдѣ добро." Быт. 1; 31.

СТИХОТВОРЕНІЕ.

ХОДАТАЙСТВО-ТО ХРИСТОВО.

1

Стани, душе моя !
Страхъ-тѣ си отхвърли,
За тебе прѣдъ Отца
Ходатай ся яви.

Яви ся тамъ Поручникъ мой,
Мое-то име казва Той.

2

Посрѣдникъ-тѣ съ любовь,
Отъ смърть да мя спасе,
Прѣдстави тамъ тѣжъ кръвъ,
Въ Голгоѣжъ що пролѣ.
Тазъ кръвъ поржева и сега
Прѣстолю-тѣ на благодать-тѣ.

3

Петъ раны носи Той,
Пріеты зарадъ мѣнь,
Съ тѣхъ моли ся Спасъ мой
Да бѣдѣ азъ простѣнь.
"Прости, прости го," выкатъ тѣ ;
"Откупѣнь е ; да не умре !"

4

Пріима Богъ Отецъ
Сыновнѣ-тѣ молбѣ :
На Сына си не ще
Лице-то отказа.
Свидѣтельствува неговъ Духъ,
Че изново азъ ся родихъ.

5

Богъ мой е примирѣнь ;
Въ Христа ся оправдахъ
Азъ грѣшникъ съмъ простѣнь,
Избавѣнь съмъ отъ страхъ.
За чадъ мя познава Той ;
Азъ выкамъ : "Авва, Отче мой !"